

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΒΙΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἔν βίος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Βύρπηδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 29 Νομβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 48

ΤΑ ΠΑΡΑΝΤΟΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΔΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἀφοῦ ἀπειμακρόνθη κενήντα περίπου πόδας ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ ὑποπλοίαρχος ἐβουλοσκόπησε τὰ νερά. Ἐκαλουμάρισεν εἴκοσι περίπου ὄργυες σχοινί, ἀλλὰ βυθὸν δὲν εὗρθε.

Ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἰς πολλὰ σημεῖα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα. Παντοῦ ἄβυσσος!

Ἐννοεῖται ὅτι ἔκρινε περιτόν νὰ ρίψῃ τὴν ἀγκυραν εἰς τὰ ἀπατα νερά, καὶ συνεπέρανεν ὅτι πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦλάχιστον ἢ πλεονάζον τοῦ βράχου θὰ ἦτο ἐντελῶς κάθετος.

Ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ φαλαινίς, ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄλλδτ ἀνέφερεν ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν κυβερνήτην.

Ὁ κ. Μπουρκάρ ἠπόρησε πολὺ, διότι κατὰ τὴν ιδέαν του τὰ ρηχὰ ἐκεῖνα δὲν ἔμποροῦσαν παρὰ νὰ σχηματίζουσαν ἕνα ἄμφλόν κατήφορον, διότι, διὰν ἐξώκειλε τὸ πλοῖον, εἶχεν ὀλισθήσῃ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ, καὶ οὐκ εἰς ἀπτόμενον σύγκρουσιν.

Ἐπιβίβασθη τότε εἰς τὴν φαλαινίδα μὲ τὸν ὑπαρχον, μὲ τὸν ναύκληρον καὶ μὲ δύο ναύτας, καὶ ἐπῆρε μαζί του βολίδα μὲ σχοινί διακοσίων ὄργυων. Ἄλλὰ, ὅπου καὶ ἀν ἐριψαν τὴν βολίδα, ποῦθ νὰ δὲν συνήντησαν βυθόν, — οὔτε κἂν δίπλα εἰς τὸ πλοῖον.

Συνεπέραναν λοιπὸν ὅτι ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ» εἶχεν ἐξοκείλη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπερυψιότηνός κἂν, τὸν ὅποιον δὲν ἐσημείωναν οἱ χάρται.

Ἡ ὁμίχλη ἐσκέπαζε διαρκῶς τὸ πέλαγος. Τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πλημμυρίς

φθάνει εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖόν της, ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε νὰ καθιερευθῶν καὶ αἱ ἐξ φαλαινίδες τοῦ πλοίου. Ἐβέσιν ρυμούλικα ἀπὸ τὴν πρύμνην, εἰ ναῦται ἐτραβήξην μὲ δλὴν τὴν δύναμίν των τὰ κουριά, ἀλλὰ οὔτε ἕνα πόδα σωστὸν δὲν κατώρθωσαν νὰ σύρουσαν πρὸς τὴ ὀπίσω τὸ σκάφος.

Φιντάζεσθε πλέον τὴν ἀνησυχίαν ὀλων. Ἄν ἐξήρκα ἐσηκόνετο τρικυμίζ, τὸ σκάφος χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκομματιάζετο ἀπὸ τὴν μνίαν τῶν κυμάτων.

Δὲν ἔμμενεν ἄλλη διέξοδος παρὰ νὰ τὸ ἐλαφρώσουσαν ἀπὸ τὸ φορτίον του, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ξεκαθήσῃ μόνον του. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔγινεν ἀμέσως τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ὁ ναύκληρος ἐτοποθέτησε τὰ καλάγκα ἐπάνω ἀπὸ τὰ δύο ταμπόκια, καὶ οἱ ναῦται ἀνέβαζαν τὰ βαρέλια εἰς τὸ κατὰ-στρωμα, καὶ ἐπειτα τὰ ἐπετοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλὰ ἐβυθίζοντο ἀμέσως. Ἄλλὰ ἔμεις ἐκτυποῦσαι καὶ ἐσπάζαν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, καὶ τὸ περι-

χόμενον των ἀνέβαινε καὶ ἄπλωνεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Μετ' ὀλίγον ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ» περικυλιώθη ἀπὸ ἐλαϊώδες ὑγρὸν, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτεν δλὴν τὴν ἐρατὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Οὔτε ὁ ἐλάχιστος κυματισμός, οὔτε τὸ ἐλαφρότερον ρυτίθωμα ἐσχηματίζετο, ἀν καὶ ὁ κ. Ἐρτώ εἶχεν ἐξαικρίβωσῃ τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς ρεύματος, ἐρχομένου ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά.

Κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, τὸ ἡμισυ τοῦ φορτίου εἶχε ριθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ πλημμυρίς, τὴν ὥραν ἐκείνην, εἶχεν ὑψώσῃ τὴν στάθμην τῶν ὑδάτων κατὰ τρεῖς ἢ τεσσάρων πόδας, καὶ ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ» ἦτο ἀρκετὰ ξεφύρτωτος πλέον, ὥστε ἐπρεπε νὰ αἰσθανθῆ τὴν διαφορὰν τῆς βυθομετρίας. Καὶ ἔμεις δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Ὁαρρεῖς, πῶς εἶνε καρφωμένον τὸ καράβι μας ἐδῶ! εἶπεν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας.

— Καὶ βέβαια δὲν εἶσι οὐ ποῦ θὰ τὸ ξεκαρφώσῃς! εἶπε μέσα στὰ

«Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐβουλοσκόπησε τὰ νερά.» (Σελ. 377, ἀηλ. α')

δδύα του ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνος. — Τι είπαξ, γέρο? — Τίποτε! απήντησεν ο βαρελάς και εκύλισεν ενά από τα άδεια βαρελάκια εις την θάλασσαν.

Και η άμύγλη πάντοτε πυκνή και άδιαπέραστος!

Όλίγον πριν από τας εξ, ενώ ειχεν άρχισή να μισοσκατεινιάζει, φωνάει η κοίσηστος προς την δύτιν, η όποια έφωτίζεται άκομμη από άμυθρον φώς.

Ο ναύκληρος Όλιβας έτρεξεν από την πύρρον και συνήνησε τον κ. Μπουρκάρ κοντά εις το κάσαρο της πρύμνης.

— Πλοίαρχε... άκούετε; Νά!... άπ' εκεί... μου φαίνεται...

— Ναι, νά!... κάποιος φωνάζει! έπροσβίσεν ο ύποπλοίαρχος Κοκμεπέρ.

Έγινε θόρυβος εις το πλήρωμα.

— Σιωπή! διέταξεν ο κ. Μπουρκάρ.

Και έλοι έπερσέσθη ν' άκούσουν. Πραγματικώς, φωνάει έφθαναν εις το πλοϊόν από μακρυνήν άπόστασιν. Έκαμεν έν νεύμα ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, και οι ναύται του έλοι μαζί ανεβήσαν.

— Ω! οί!... οί! οί!... άπ' εδω!

Έπέρασαν μερικά λεπτά. Ήσαν άρχη οι ναυαγοί του «Ρέπτωνος» που έφώναζαν ζητούντες τον «Άγιον Ένώχ», η μήπως ήσαν ιθαγενείς ψαράδες;

Μετ' όλίγον, όδηγούμενοι με τος φωνές και με τος πυροβολισμούς των Γάλλων, δύο λιμβι έπλησίασαν, — οι φαλαινίδες του «Ρέπτωνος», — εις τας όποιας έπέβαινον είκοσι τρεις το όλον άνδρες, συμπεριλαμβανομένου και του πλοίαρχου Κίγγ.

Ήσαν όλοι εξητλημένοι από τον κόπον και από την πίναν, διότι δεν έπρόφθισαν να πάρουν μαζί των τρεφάς. Τόσον εξαφνικός ειχεν έπέλθη ο καταποντισμός του πλοϊού των! Είχαν περιπλανηθή είκοσιτέσσαρας ώρες χωρίς να φάγουν η να πίνουν καθόλου.

Ο κ. Μπουρκάρ έδέχθη εις το πλοϊόν του τούς ναυαγούς του «Ρέπτωνος» με την εύγένεια, εκείνην, την όποιαν ποτέ δεν παρέβαιναν, άν και δεν ειχε λόγους να εϊνε ευχαριστημένος από την προηγούμενην διαγωγήν των. Διέταξε δε να τους έτοιμάσουν άμέσως φαγήτα και ποτά.

Ο πλοίαρχος Κίγγ άδηγήθη εις το κάρρε των αξιωματικών, και οι ναύται κατέβησαν εις το ύπόστρωμα της πρύρας.

Δεκατρείς άνδρες έλειπαν από το πλήρωμα του πλοίαρχου Κίγγ, δεκατρείς, οι όποιοι καταποντίσθησαν μαζί με τον «Ρέπτωνα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΥΦΑΔΟΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ

Είκοσι τρεις άνθρωποι προσετέθησαν εις το προσωπίκον του «Άγιου Ένώχ»,

το έποσον ούτω έφθασε τον άρ.θρον των 55. Η εύθυνη του πλοίαρχου Μπουρκάρ ήτο ήδη πολύ μεγαλύτερη. Τι θα έγιγνετο, άν δεν κατώρθονε να ξεκαθίστη το πλοϊόν του;

Τα όρολόγια του πλοϊού έδεικνυον την όγδόην έσπερινήν ώραν. Κανέν σημεϊον ανέμου δεν έφάνη κατά την δύσιν του ήλιου, υπό το πυκνόν παραπέτασμα της άμύγλης. Η νύκτα πάλιν θα έπερνούσε με γαλήνην και ηννεμία. Και δεν υπήρχε πλέον έλπίς ν' ανακηκωθί το πλοϊόν κατά την ώραν της πλημμυρίδος, διότι ήτο άδύνατον να ελαφρωθί περισσότερο, εκτός έν έθυσιάζον τούς ίστους και την ίστιοφορίαν του.

Έπομένως προσωρινήν μόνον σωτηρίαν ειχον εύρη οι Άγγλοι επί του γαλλικόν πλοϊού. Δεν ήτο παράδοξον να επάθειν και ο «Άγιος Ένώχ» ο,τι ειχε πάθη ο «Ρέπτων». Και ίδού τί περί του ναυαγίου του δηγήθη ο πλοίαρχος Κίγγ:

Ο «Ρέπτων» ειχε μείνη ακίνητος μέσα εις την άμύγλην, όταν εξαφνα τα σύννεφα άραιώθησαν και τον άρισον να ιδί τον «Άγιον Ένώχ» εις άπόστασιν τριών μιλίων ύπηνέμως. Διχ ποϊον λόγον ο «Ρέπτων» ζητηθύθη προς το γαλλικόν πλοϊόν;

Μήπως με τον έχθριόν όπωσδήποτε σκοπόν να κινωσίση το ζήτημα της άμμοσθητουμένης φαλαίνης; Ο πλοίαρχος Κίγγ δεν έσκαφήμισε την ύπόθεσιν αυτήν. Άλλώς τε, η στιγμή δεν ήτα κατάλληλος δι' άντεγκλήσις. Περιωρίσθη μόνον να ειπήσθι ο «Ρέπτων» ύπέστη εξαφνα μιαν σύγκρουσιν σφοδρατήν.

Το σκάφος διερράγη εις τα άριστερά του ύφαλι, και η θάλασσα εισώρησε και κατέκλυσε το πλοϊόν. Ο ύπαρχος Στρώ και δώδεκα άνδρες του πληρώματος, άλλοι μόν εξεσφενδονίσθησαν εις την θάλασσαν, άλλοι δε έγιναν λυώμα από τα κωάρια του έπυσαν. Ο πλοίαρχος Κίγγ και οι σύντροφοί του μόλις και μετά βίρας έπρόφθασαν να σωθύν εις τας δύο φαλαινίδας που ήσαν εις την θάλασσαν, και, αφού περιπλανηθήσαν επί είκοσιτέσσαρας ώρας χωρίς τροφήν και νερό, συνήτησαν τυχαίως το γαλλικόν πλοϊόν.

— Άλλά, προσέθεσεν ο πλοίαρχος Κίγγ, ο όποιος ύμιλούσε καλά τα γαλλικά, δεν είμπορώ να έννοήσω πως γίνεται να ύπαρχη ύφαλος εις αυτά τα μέρη!... Ήμευν τόσον βέβαιος διά το πλοϊόν και το μήκος όπου άρμένιζα!

— Όπως και εγώ δια το ίδιόν μου, απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ, εκτός άν συνέβη καμμία ανύψωσις του βυθού.

Έξήγησε τότε εις τον Άγγλον πλοίαρχον το δύσκολον της θέσεως, εις την όποιαν εύρίσκειτο και αυτός. Είπε πως απέβησαν άκαρποι όλοι αι προσπάθειαι του δια να ξεκαθίστη το πλοϊόν.

— Και τί άκοπέυετε να κάμετε τώρα; ηρώτησεν ο πλοίαρχος Κίγγ.

Η έρώτησις αυτή έμεινεν άνευ απαντήσεως. Οι Γάλλοι αξιωματικοί αυτό άκριβώς έσυλλογίζοντο, και δεν εύρισκαν τί έπρεπε να κάμουν. Έπλησίαζε δε το τέλος του Οκτωβρίου, η κακοκαιρία έπλησίαζε να ένσκηψη, και ήτο άδύνατον να σωθύν όλοι, άν απέφάτιζαν να επιδιχασθύν εις τας λέμβους και να πλεύσουν προς την πλησιεστέρην ξηραν. Η πλησιεστέρη ξηρά άπειχεν εκατοντάδας μιλίων, και αι φαλαινίδες δεν έχωρυσαν και τούς 55 άνδρας. Όσοι θα έμειναν, έπρεπε να θεωρηθύν ως χαμένοι, εκτός άν έπερνούσε κανέν πλοϊόν από το μέρος εκείνο του Βίρηνικου!

Απήθύνηε τότε ο ίατρός Φιλιάλ την εξής έρώτησιν προς τον πλοίαρχον Κίγγ:

— Πριν άποπλεύσωμεν μαζί από την Πετροπαυλέσκην, είχατε μάθη βεβαίως ότι οι ψαράδες ειχαν συναντήση ανοικτά εις το πέλαγος ένα φοβερόν θαλάσιον τέρας, και ότι έφυγαν άμα το ειδαν;

— Πραγματικώς, απήντησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, και πρέπει να όμολογήσω, οι ναύται μου ειχαν κατατρομάξη...

— Επιστευαν λοιπόν ότι υπήρχε τέτοιο τέρας; διεκοψεν ο κ. Έρτώ.

— Επιστευαν ότι ήτο η καλαμάρι, η κ ρ α κ ε ν η γιγαντιώδης πολύπους και δεν βλέπω αληθινά τον λόγον διατι να μήν το πιστεύσουν...

— Ο λόγος, πλοίαρχε, εϊνε ότι αυτοί οι πολύποδες, αυτά τα κρκεν, αυτά τα καλαμάρια, δεν ύπαρχουν! απήντησεν ο ίατρός.

— Δεν πρέπει να εκφραζώμεθα τόσον αυθεντικώς εις αυτό το ζήτημα, παρετήρησεν ο Ρωμανός Άλλότ.

— Να έννοούμεθα, φίλιτατέ μου ύποπλοίαρχε. Οι ναυτικοί συνήνησαν τέτοιου είδους τέρατα, τα εκυνήγησαν και έπιασαν μάλιστα μερικά... Άλλά κανένα δεν ειχε τόσον τεραστίως διαστάσεις, που φαντάζεται ο ένας και ο άλλος. Ήσαν γίγαντες, άν θέλετε, των πολυπόδων, και θα ήμπορούσαν να καταστρέφουν καμμίαν βάρκαν, άλλα να πιάσουν και να παρασύρουν μεγάλα πλοία εκατοντάδων τόνων εις τα βάθη της θάλασσης, α! όχι... όχι!

— Αυτό ακριβώς φρονώ κ' εγώ, ειπεν ο κ. Μπουρκάρ. Μόνον στα παραμύθια ύπαρχουν τόσον μεγάλα τέρατα!

— Και όμως, παρετήρησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, και σεις και ήμεϊς συνήνησαμεν εις αυτό το ταξείδι διάφορα ναυαγία, συντριμμια φαλαινίδων και σώματα φαλαινών που δεν εφαινοντο σκοτωμένες με το καμάκι... Δεν είμπορεί λοιπόν να ύποθέση κανείς ότι όλοι αυτοί αι καταστροφαι έγιναν από το θαλάσιον τέρας που ειδαν οι ψαράδες της Πετροπαυλέσκης;

— Όχι μόνον εϊνε πιθανόν αυτό, άλλα σχεδόν βέβαιον! διεκήρυξεν ο ύποπλοίαρχος Άλλότ, και άς μήν κακοφανή εις τον πλοίαρχόν μου και εις τον κ. Φιλιάλ...

— Η τα θέλετε, ύποπλοίαρχέ μου, απήντησεν ο ίατρός, έφ' όσον δεν το ιδώ με τα μάτια μου, θα μένω άπιστος.

— Όπως θέπετε, διεκοψεν ο κ. Μπουρκάρ, άπεινέμενος προς τον πλοίαρχον Κίγγ, εσεις τούλάχιστον δεν άποδίδετε την καταστροφήν του «Ρέπτωνος» εις κανένα κρκεν η φιδί η καλαμάρι, δεν εϊν' έτσι;...

— Όχι, απήντησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, όχι... και όμως, άν πιστεύωμεν τα λεγόμενα μερικών ναυτών μου, το άτυχο κάρδι μας έπισε στα νύχια ενός φοβερού τέρατος που το έτόλιξε με τούς φοβερούς πλοκάμους του και έπειτά το παρέσπεν εις την άβυσσον...

Αυτήν την όμιλιαν ειχαν, ενώ έγουρίζαμεν μίσις εις την άμύγλην δια να εύρωμεν τον «Άγιον Ένώχ».

— Ε, λοιπόν, ειπεν ο κ. Μπουρκάρ, τα λεγόμενα των ναυτών σας θα εύρουν την ήχώ των εδω μέσα! Και το ίδιόν μας πλήρωμα έχει γινιλω; την πεποίθησιν ότι ύπαρχουν αυτά τα τέρατα.

Ο βαρελάς μας άλλο δεν κάμνει πηρά τέτοια περιμύθια να ξεφουρνίξη. Κατά την ίδίαν του, η καταστροφή του «Ρέπτωνος» όρεϊλάται εις κάποιο άλλοκατον ζφον, το όποιον εϊνε και φιδί και πολύπους μαζί!... Β.θζίως εγώ, έως διου αποδειχθί το εναντίον, θα ύποστηρίξω ότι τα πλοία μας εξώκειλαν εις ύφάλους που δεν σημειόνονται εις τούς χάρτας του Βίρηνικου και έσχηματίσθησαν εσχάτως...

— Δι' αυτό το πράγμα δεν ύπαρχει καμμία άμφιβολία, κατά την γνώμη μου, ειπε και ο ίατρός Φιλιάλ, και πρέπει ν' άφήσωμεν τον Ζάχρειν Καβιδουλίνον εις τούς πηρολογισμούς του. (Έπειτα συνέχισαι)

N. ΗΟΙΟΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σάν τα τρελλά τα κύματα Στις άμμουδιές που σδύνουν, Τά λόγια εϊνε τάνώρελα. Που άχνάρια δεν άφινουν...

Μά σαν ταύλάκια του άλετριού, Που άν θεριστούν θα μέινουν, Εϊνε τά έργα που ώφελούν Κ' ύπόληψι μας δίνουν.

Περιβολάκι δίχως φραχτή Ποτέ του δεν έπροφυλάγη. Όσα φορές θυμούμαι αυτό Κρατώ το στόμα μου κλειστό.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ένας από τούς διάσημότερους ζωγράφους της Ιταλίας, ο όπλιος εδξάσθη ήτο και ο Τζιόττος, ο όποιος έγεννήθη κατά το 1276 και απέθανε κατά το 1336.

Ο Τζιόττος ήτο δεικν έτών, και δεν ειχε πατήρη έως τότε εις το σχολείον. Έβόσκηε τα πρόβατα του πατέρα του εις τούς λόφους του χωριού Βισπιάνο, πλησίον εις την Φλωρεντίαν, και δεν ήτο καθόλου ευχαριστημένος από την έργασίαν του. Ίβως έστενοχωρείτο που δεν ειχε κανένα δια να όμιλήσ, μαζί του.

— Έτσι λοιπόν θα περάση παντοτεινα η ζωή μου; έσυλλογίζετο μίαν ημέραν.

Και ενώ έσυλλογίζετο αυτό, έπηρε από χάμω μίαν πέτραν και ήρχισε να ξύνη την γωνίαν της επάνω εις μιαν άλλην πέτραν.

— Ω! άν ήτο δυνατόν να κάμω τίποτε άλλο, παρά να θόσκω πρόβατα αιωνίως!

Είπε και άνεστέναζε.

Τότε παρετήρησεν ότι, καθώς έξυνε την μίαν πέτραν επάνω στην άλλην, ειχε σχηματίση γρχμμάς, και αι γρχμμάι αυτά έμοιάζαν με ένχ από τα πρόβατά του. Έτσι, του έφάνη τούλάχιστον. Και άμέσως του ήλθε μίς ιδέα.

— Θα δοκιμάσω να κάμω ζωγραφιάς τα πρόβατά μου, ειπε.

Εδιάλιξε λοιπόν μίαν μεγάλην όμαλήν και λίαν πέτραν, έπηρε και ένα μικρόν χαλκίον, και άρχισε να σχεδιάζει πρόβατα. Με αυτόν τον τρόπον και το πόμυνόν του έπρόσεξε, και διεσκέδαζε μόνος του με την ίχνογραφίαν που έκαμε χωρίς να διδαχθί από κανένα. Έπερνούσαν έτσι αι ήμέραι, και ο μικρός Τζιόττος δεν έστενοχωρείτο πλέον.

Έξαφνα, μίαν ήμέραν, ενώ ήτο βουσιμένος εις τα σχέδιά του, μίς φωνή του έφώναξε:

— Τι κάμνεις αυτό, πηληγάρι μου; Ο Τζιόττος, έγύρισε και ειδεν έναν άρχοντα με ώρκια φορέματα, όπως ήξευρεν ότι έφορούσαν οι εύγενείς της μεγάλης πόλεως Φλωρεντίας, η όποια δεν απέφευγε πολύ από το χωριό του.

— Ζωγραφίζω τα πρόβατά μου! απήνησεν.

Ο έκνος εκείνος ήτο ο Τιμαμπούε, μεγάλος ζωγράφος και αυτός. Έσκούφε να ιδί τα σχεδιαγραφήματα του μικρού ποιμένος και έμεινεν έκθαμβος. Ο μικρός Τζιόττος ειχε ζωγραφίση τα πρόβατα άλλα όρθά, άλλα καθιστά, άλλα να τρώγουν και άλλα να κοιμούνται, όλα φυσικώτατα.

Του είπε τότε να τον πάρη μαζί του εις την Φλωρεντίαν, και να τον κάμη μαθητήν του εις την ζωγραφικήν.

— Ω πολύ το έπιθυμώ να έλθω μαζί σας, απήνησεν ο μικρός. Άλλά... άν με χρειάζεται ο πατέρας μου;

Έπήγε λοιπόν ο Τιμαμπούε και ηρώτησε τον πατέρα του μικρού, ο όποιος ευχαριστώως έδωκε την άδειαν εις τον υϊόν του να υπάγη εις την Φλωρεντίαν, αφού έπρόκειτο να μάθη τόσον καλήν τέχνην. Και έτσι ο Τζιόττος άφησε τα χαλκίικα και την πέτραν και έπιασε τον προχματικόν χρωστήρα του ζωγράφου.

Και άρχισε η έργασία του ήτο να έτοιμάξη τα χρώματα και να πλύνη τούς χρωστήρας του αυθέντου του. Συγχρόνως τον έδωκε πως έργαζέτο και ηκούε την διδασκαλίαν του. Επί τέλους ήρχισε και αυτός να ζωγραφίξη, γρήγορα δε διεδθη η φήμη του εις όλην την Ιταλίαν, ιδίως δια τούς λαμπρούς χρωματισμούς των τοιχογραφιών του.

Εως την εποχήν εκείνην, αι περισσότεραι τοιχογραφίαι έγίνοντο με σκοτεινά και σκερα χρώματα, άλλα ο Τζιόττος μετεχειρίσθη ανοικτότερα και καλύτερα χρώματα. Δι' αυτό τα έργα του περιγράφονται ως «το φώς της ήμέρας μετά το φώς του λύχνου».

Ο Πάπας Βονιφάτιος Η' ήκουσε να γίνεται λόγος δι' αυτόν τον νέον ζωγράφον, και, επειδή ήθελε να κάμη μερικώς τοιχογραφίας εις τον ναόν του Αγίου Πέτρου, έστειλεν άπεσταλμένους εις την Φλωρεντίαν να ίδούν άν πραγματικώς ο Τζιόττος ήτο τόσο καλός ζωγράφος όσον ηφημίζετο. Καθ' όδόν οι άυλικοί του Πάπα έπισκέφθησαν μερικώς γνωστούς καλλιτέχνες της Σιένης και έπηρεν από αυτούς διαφόρους ώρκιας εϊκόνας ως δείγματα της τέχνης των.

Όταν ειδαν και τον Τζιόττον, του ζήτησαν επίσης δείγμα. Άλλ' αυτός έδύτηξε τον χρωστήρα του εις το κόκκινο χρώμα και έκαμεν άπλωές ένχ κύκλον, άλλα τόσον τέλειως στρεγγυλόν, όπτι ήτο θαύμα αληθώς πως το κατώρθωσεν. Οι άπεσταλμένοι όμως δεν ήξευραν ότι έχρειάζετο πραγματικώς μεγίστη καλλιτεχνική ιδιοφυία δια να γίνη τόσον τέλειος κύκλος μονοκονδυλία και χωρίς διαβήτην. Τον ηρώτησεν λοιπόν εκπληκτοι, άν άστειλείται η όχι, διότι ήτο γνωστόν ότι ο Τζιόττος άγκπούσε να κόμνη άστειλα.

Ο Πάπας όμως, ως καλύτερος από αυτούς τεχνικώτερος, ειδεν από τον κύκλον την άξίαν του καλλιτέχνου και τον έπροσάλεσεν άμέσως εις την Ρώμη.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1904

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από σήμερα μέχρι της 10 'Ιανουαρίου 1904—Τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς Προθεσμίας ἐγγραφομένων—
Καὶ πάλιν εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ὅλοι.— Ἡ καινοτομία καὶ οἱ ὅροι τοῦ Ξεσπαθώματος.

Με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, σημεληθῶν μετ' ὀλίγον τὸ εἰσοσπόμενον πένμπτον μου ἔτος καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος. Εἰς τὴν σημαντικὴν σταθμὴν τῆς ζωῆς μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω πρῶτα τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μ' ἐνίσχυσε νὰ παλαίσω καὶ νὰ κατανικήσω ὅλα τὰ προσκόμματα, καὶ ἔπειτα τοὺς φίλους μου, τοὺς συνεργάτας μου, τοὺς συνδρομητὰς μου, τοὺς ἀνταποκριτὰς μου, τοὺς γονεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς δημοσιογράφους, καὶ ἐν γένει ὅσους μοὶ ἐπέσχεσαν παντοιοτρόπως εἰς τὸ δύσκολον ἔργον μου καὶ μοὶ παρέσχον τὰ ἠθικὰ καὶ ὕλικὰ μέσθ' ἀναγκαζομένη ἐπὶ τέταρτον ἤδη αἰῶνος καὶ νὰ φθάσω αἰσιῶς ἐδῶ, ὅπου κανὲν Ἑλληνικὸν περιαιδὸν δὲν ἐφθασεν ἕως τώρα.

Ἀναγνωρίζω ἐν τῇ θερμῇ αὐτῇ ἀγάπῃ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἐν γένει, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύν μου, μοὶ ἐπιβάλλει συγχρόνως καὶ μεγάλους ὑποχρεώσεις. Καὶ ἡ μεγαλύτερα ἐξ αὐτῶν εἶναι νὰ βελτιώσω ἀνοδὸν τὸ περιοδικόν μου καὶ νὰ το καθίστῶ ἐσημέρια ἀντάξιον τοῦ ἐγγενοῦς του τίτλου, τοῦ ὑψηλοῦ του προσορισμοῦ. Τοῦτο ἔκαμα ἀνεκάνην, τοῦτο θὰ κάμω καὶ τώρα, μετὰ γενναϊοτέραν ἀκόμη προσπάθειαν, τὸ μετὰ μὲλλον ἀκόμη ζήλον «Κάθε τόμος μου πρέπει νὰ εἴναι ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου». Καὶ ὁ τόμος τοῦ 1904 θὰ εἴναι κατὰ πᾶσα ἀνώτερος τοῦ ἐφετινοῦ. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας ἀναγγείλω ἀπὸ τώρα τὰ νέα ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύω καὶ ἴδωσ' ἡμεῖς τὰς καινοτομίας, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω ἄλλ' εἰμπαρῶ νὰ σας ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ μείνεται κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὰς βελτιώσεις καὶ τὰς προόδους ἐν γένει τοῦ 1904. Αὐτὸ σας ἀρκεῖ. Ὅλοι σας γνωρίζετε καλά ὅτι ἡ «Διάπλασις» δὲν ἀθετεῖ ποτὲ τὰς ὑποσχέσεις τῆς, καὶ διὰ τοῦτο τρέφετε ἀπλόουτον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτάς. Καὶ μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην θὰ σπεύσετε πάλιν ν' ἀνανεώσετε τὴν ἐγγραφὴν σας, νὰ συνεχίσετε τὴν φιλίαν σας.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον παντὸς καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶναι ἡ ἐγκαιριὸς ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς του. Πόσον αἰσθάνονται τὸ καθήκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, τὸ εἶδα ἐκ τῆς προθυμίας μετὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐσπευσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν ἐγγραφὴν των πρὸ τῆς παρουσίας προσκλήσεως. Φαντάζομαι λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ τώρα μετὰ τὴν

προσκλησιν καὶ μετὰ τὸ Δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς. Ὁ εἶμαι βεβαία ὅτι πολὺ πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία, ὅλοι οἱ φίλοι μου, μηδὲν ἐξαιρουμένου, θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των, καὶ θὰ εἴναι ἡσυχοὶ πλέον διὰ τὰ ἐπιδοθῆναι εἰς τὸ Ξεσπαθῶμα.

Λοιπὸν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν «Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, — 1904, ἔτος 26^{ον} — παρακαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐπιώκλειστον Δελτίον Ἑγγραφῆς (ἐν ἑλλείψει Δελτίου, ἀρκεῖ μία ἐπιστολή), καὶ νὰ μοῦ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου τὸ βραδύτερον.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποίαν δίδω. Ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των (ἢ ἐγγραφὴν νέου ἔτους τῆς) μὲν αὐτοὶ θαποκτῆσουν τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα παρέχω κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμοτέρους τῶν φίλων μου, ἀνταμιδύσασα οὕτω τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ζήλον των. Εἶναι δὲ ταῦτα :

Α' — ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ : — Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 384, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ αὐτὸ, πλούσιον καὶ γενικὸν ὅπως τὸ προηγουμένον. Δῶρα ἀξίας ἐν ὅλῳ 2,500 δραχμῶν, θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένους. Ὅλοι θὰ κερδίσουν κατ' ἑκάστην, ἄλλος μικρὸν καὶ ἄλλος μεγάλον, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος. Τοιοῦτον Λαχεῖον — τὸ ἐνοεῖτε, — εἶναι μεγάλη θυσία ἐκ μέρους μου, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη τῶν φίλων μου μοῦ τὴν ἐπιτρέπει καὶ μοῦ τὴν ἐπιβάλλει.

Β' — ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΩΣΙΝ : — Οἱ μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι, ἔχουν τὸ πρὸ νόμιον ν' ἀγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμένους τιμὰς, ὡς ἑξῆς :

1^{ον}. — Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἦτοι τὸν 5^{ον}, 7^{ον}, 18^{ον}, 19^{ον}, 20^{ον}, 21^{ον}, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου νὰ τους ἀγοράσουν, καὶ τοὺς ἐξ ὁμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2^{ον}. — Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἦτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι τῆς 15 'Ιανουαρίου νὰ τους ἀγοράσουν καὶ τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 9.

3^{ον}. — Τὸν «Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης», τὸ θαυμάσιον εἰκονογραφημένον διήγημα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκα καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, τιμωμένον ἀντὶ φρ. 6, δύνανται νὰ το ἀγοράσουν μόνον ἀντὶ φρ. 3, καὶ ἐπὶ χάριτος πρῶτης ποιότητος ἀντὶ φρ. 3,50. (Ὁ «Ἀγγε-

λος τῆς Ἀγάπης» εἶναι τὸ πολυτελέστερον βιβλίον ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδία.)

4^{ον}. — Ὅσοιςδήποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων πρὸς φρ. 3,50 (ἦτοι: Θῦμα τοῦ Φθίνου, Μαρουσία, Νίνα, Πρῶτος, Πυρραϊκῶν, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τους ἀγοράσουν μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον (ἕνα, ἢ περισσοτέρους, ἢ ὄλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἐληγε τὴν 30^{ην} Σεπτεμβρίου, καὶ εἶχεν ἔκτοτε παραταθῆ ἐπ' ἀόριστον, λήγει ὀριστικῶς τὴν 10 'Ιανουαρίου 1904, ὥστε ὅλοι οἱ νέοι συνδρομητὰς, οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ θαποκτῆσουν τὰν αὐτῶν προνόμια. Ἐνοεῖται ὅτι ταποκτοῦν αὐτοδικαίως ὅσοι ἐνεγράφησαν ἤδη διὰ τὸ ἔτος 1904, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, καθὼς καὶ οἱ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄλλον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν κατὰ φύλλον, — δηλαδὴ τὴν Καινοτομίαν τοῦ 1904, — αὗτος θὰ προκηρυχθῆ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον καὶ θὰ δημοσιευθῶν οἱ ὅροι του ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτομερείᾳ, πρὸς ὀδηγίαν τῶν μελλόντων Πρακτῶρων. Σήμερον ἀναδημοσιεύω τοὺς ὅρους μόνον τοῦ ἐνὸς Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, τοῦ τρέχοντος, διὰ νὰ τους ἐνθυμηθῶν οἱ παλαιοί, καὶ διὰ νὰ τους μάθουν οἱ νέοι μου φίλοι, οἱ ἐν τῷ μεταξῷ ἐγγραφεῖς, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητὴς καὶ συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη πληρωσῆ τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1904 μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου.

Β'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ οἱ ἐγγράψαντες ἤδη συνδρομητῆς ἀπὸ τῆς πρῆτης του προκηρύξεως μέχρις σήμερον, εἴτε διὰ τὸ 1903, εἴτε διὰ τὸ 1904.

Γ'. — Ἐρ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητὰς, δύνανται νὰ στέλλῃ τὰ ὄνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τους στείλῃ ὄλους μαζί.

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θαπονεμηθῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγραφὴν τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητῆς μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου 1904, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον :

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας, ὅσοι θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μίαν εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσοτέρους τῶν δέκα νέους συνδρομητῆς.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκὼν, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσίν των ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους θ' ἀνακηρυχθῆ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον διαγωνι-

σοῦν καὶ Μικροὶ Σύλλογοι, ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργήσασιν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, τότε θ' ἀνακηρυχθῆ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμαδιῶν, εἰς δὲ τὸ συμπλέγμα τῶν βραβευμένων ἢ ὅμας θ' ἀνακηρυχθῆ εἴτε διὰ τοῦ προέδρου τῆς, εἴτε διὰ τοῦ προεδρείου τῆς ἐν συμπλέγματι.

Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας Πρῶτης Τάξεως Βραβεῖου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοζομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἴναι ἀνελθὼς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐγγράψῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. (Π. χ. ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητῆς, εἴαν εἴναι κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2X15=30), εἴαν δὲ εἴναι ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1.50X15=22,50).)

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προσερχομένων εἶναι εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὁ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγγράψουν, εἴτε δ' ἄ μίαν εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἕνα ἕως δέκα νέους συνδρομητῆς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μας στείλουν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγραφὴν τοὺς περισσοτέρους συνδρομητῆς. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχη ἐγγραφὴν, τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μετὰ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν καὶ ὄλων τούτων, βραβεῖοι καὶ ἂν εἴναι.

Καὶ πρὸς τοὺτους ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως καὶ εἰς τοὺς τῆς Πρῶτης Τάξεως, μετὰ τὴν διαφοράν μόνον, ὅτι ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους συνδρομητῆς θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσιν μετ' ἐπαίνου τὰ ὄνόματα, καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδοζομένων, ὑπολογίζοντες ἐν φράγκων κατὰ συνδρομὴν.

Γ'. Γ.—Αἱ Ἀγγελίαι διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι. Ἐν τούτοις θὰ στείλω πρὸς ὄλους μετὰ τὸ προσεχὲς φύλλον ὅτε θὰ ἐτοιμασθῶν αἱ νέα Ἀγγελίαι τοῦ 1904.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἀπαραιτήτως τὸ Δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς, τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τοῦ Ξεσπαθώματος (διὰ τοὺς Διευκρινιζομένους) καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν τόμων (διὰ τοὺς θέλοντες νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου,) στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως, τῶν Παίδων, ὁδὸς Εὐριπίδου, 38, εἰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζεῖταις ἐπιτάγῃς, εἴτε διὰ τοκομεριδίων χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Μετά την κ. Χώβ, ήλθεν ο δεύτερος μάρτυς, ο κ. Τσαϊλς, ο οποίος επίσημοποιήσεν ότι ο κατηγορούμενος αυτοπροσώπως παρουσιάσθη και εξηγήρως τὸ γραμμάτιον εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Βαγ-γὸρ.

Ἦλθε κατόπιν ἑνὸς χαρακτῆρος, ο ὁποῖος εἶχεν ἐξετάσῃ τὴν ὑπογραφήν. «Βόνικη Χώβ» μετὰ τὸ μικροσκόπιον καὶ εἶχεν ἀνιχνεύσῃ ὅτι ὁ πλαστογράφος τῆς εἶχε ἀποκηρυχθῆ μετὰ τὸ μολυβδοκτύπον καὶ κατόπιν τὴν ἐξανάγραψε μετὰ τὸ μελάνι, αὐτὸ δὲ ἦτο καθαρὰ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος.

Ο κατόπιν μάρτυς ἦτο ὁ κ. Χόλμπρουκ, ὁ συντάκτης τοῦ Χώβ ἦτον ἄνθρωπος παραδόξιστος, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἐφάνητο ὅπως διόλου διαφορετικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν συναϊτέρὸν του. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δικαστήριον μετὰ περίλυπον ὕφος, καὶ ὅλη του ἡ ὄψις ἐξέφραζε τὴν δυσθυμίαν, τὴν ὀλοὴν βέβαια ἠθάναντο ἐρχόμενος νὰ ἐπιβαρύνῃ μετὰ τὴν κηρυξίαν του τὴν θέσιν ἑνὸς πρώην συντακτοῦ, ἑνὸς φίλου...

— Ἀπὸ ποῦτε χρονολογεῖται ἡ συννεγισία σας; τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Κήν. — Συνεπληρώθησαν δύο ἔτη τὸν περασμένον Αὐγούστον, ἀπ' οὗτου ἰδρῶσαμεν τὴν εταιρείαν μας.

— Ποῦ ἦσθε τότε, καὶ οἱ δύο; — Εἰς τὴν πόλιν Τρέντων, τῆς πολιτείας Νέας Υερσείας.

— Καὶ ποῦτε περιήλθεν εἰς γυνῶσιν σας αὐτὸ τὸ γραμμάτιον;

— Τὸν περασμένον Αὐγούστον.

— Ποῖος σας τὸ ἔδωκε;

— Ο κ. Χώβ ὁ ἴδιος.

— Σὰς εἶπε ἀπὸ ποῖον το ἔλαβε;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά.

(Συγκίνησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον)

— Ἀπὸ ποῖον; ἐπινέλαβεν ὁ δικαστής.

— Μοῦ εἶπεν ὅτι τοῦ το εἶχε στείλῃ ἡ σύζυγός του μέσα εἰς ἕνα γράμμα τῆς. — Τὸν ἠρώτησεν πῶς αὐτὸ τὸ γραμμάτιον περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς συζύγου του;

— Ὅχι, ἀλλὰ συνεπαίρκα, ἀπὸ μερικὰς λέξεσι τοῦ το ἐξέφυγαν, ὅτι ἡ κυρία Χώβ — ἡ θεία μου — εἶχε χαρίσῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν εἰς τὴν σύζυγόν του διὰ νὰ τὴν ἀνταμίσῃ διὰ κάποιαν ἐκδούλευσιν ποῦ ἡ αὐτὴ ἢ ἡ κόρη τῆς τῆς εἶχαν κάμῃ.

— Ἐξακολουθήσατε. Τί το ἔκαμε τὸ γραμμάτιον.

— Τὸ κατέθεσε εἰς τὴν εταιρείαν μας ὡς τὸ ἰδικόν του μερίδιον εἰς τὸ κέφαλαιον.

— Δὲν ὑποπευθήτε τότε τίποτε εἰς;

— Ὅχι, τοῦλάχιστον τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Καὶ ἐπειτα; ἐξηγήσατέ μας τί ἄνοιξτε.

— Ἐκτετε, δηλαδὴ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὁ κ. Χώβ ἦλθεν ἐδῶ, τὸν περασμένον Σεπτέμβριον, εὐρήκα εἰς τὸ γραφεῖόν του κατὰ χαρτί, τὰ ὅπῃ μ' ἔκμυαν νὰ ἰδῶ τὸ πρῶμα ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως.

— Τὰ χαρτὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ, εἶνε τὰ ἴδια ποῦ ἦρατε εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ κ. Χώβ;

— Μάλιστα! ἐνόμισα ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ διαρρήξω τὸ γραφεῖόν του ὅταν ἔμυα τὰς φήμας αἱ ὅσαι ἐκυκλοφόρου διὰ λογαριασμὸν του.

— Βλέπετε, κύριοι, εἶπεν ὁ κ. Κήν καὶ ἐξεδίπλωσε διάφορα φύλλα χάρτου μετὰ γραφήματα καὶ μετὰ σφύσματα πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἴδου ἡ ὑπογραφή «Βόνικη Χώβ», τὴν ὅποιαν ἔγραψε καὶ ἐξανάγραψε ὁ πλαστογράφος μέχρις οὗτου βεβαιωθῆ ὅτι ἦτο τελεία ἢ ἀπομυμῆσις τῆς.

Μετὰ τὰς φράσεις ταύτας, οἱ ψευδισμοὶ εἰς τὴν αἰθούσῃν ἔγιναν τόσον θορυβώδεις ὥστε ὁ κλητὴρ ἠνυχίσθη νὰ ἐπιβάλῃ σιγήν.

Ἐνόμισε τότε ἡ Αἰμιλία ὅτι ἡ μητέρα τῆς ἐκινδύνευε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Θάρος! τῆς ἐψιθύρουν εἰς τὸ αὐτί, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἄτιμοι συκοφαντικὰ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδίᾳ ἦτο πολὺ φοβισμένη τὰ ἀπηλειομένα βλέμματά τῆς ἀνεξήγησαν τὰ βλέμματα τοῦ Καρόλου ὡς διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἂν ἀπωλέσθη ἡ ὄχι πᾶσα ἐλπίς. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ κ. Λόργι αἱ μορφαὶ εἶχαν μείνῃ ἀπαθίσταται ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ ἡ Αἰμιλία ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας των ἂν αὐτὴ ἢ κατὰ τὴν τοῦ εἶχεν ἐκπλήξῃ καθόλου ἢ ὄχι.

Ὅλοι ἐκόνταζαν ἀτενῶς τὸν κατηγορούμενον, ὁ ὅποιος ἐκάθητο ἀκίνητος μετὰ τὸ μίτωπον στηριγμένον ἐπάνω εἰς τὸ χέρι του, ἐντελῶς συνταρμιμένος. Εἶχε καθρότατα τὴν ὄψιν τοῦ ἐνόχου. — τόσον πειστικὴ ἦτο ἡ ἐναντιότης του κατηγορία! Καὶ, ἂν ἐξαιρίσωμεν τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρην του, δὲν ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς αἰθούσης οὔτε δεκά ἄνθρωποι πιστεύοντες ὅτι ἦτο ἀθῶος.

Ἀποῦ τὰ χαρτὰ ἐκείνα ἐκυκλοφόρησαν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐνόχων καὶ ἐπεῖτα ἐπεστράφησαν πάλιν εἰς τὸν δικαστήν, προσεκλήθη καὶ ἐξητάσθη ὁ τελευταῖος μάρτυς τῆς κατηγορίας, κάποιος κ. Ράις, ὑπάλληλος τοῦ οἴκου Χόλμπρουκ καὶ Χώβ.

Ὁ νεὸς αὐτός, ἀποῦ ὠρίσθη, ἐδήλωσεν ὅτι τὴν 10 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους εἶχαν ἰδῆ τὸν κ. Χώβ νὰ γράφῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὅποιον ἐχωρίζετο μετὰ

ἐν ὑλόφρακτον χώρισμα ἀπὸ τὸ γραφεῖον ὅπου ὁ ἴδιος, εἰργάζετο. Τοῦ ἔκαμην ἐντύπωσιν ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον ὁ κ. Χώβ ἔγραψε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ συγκρίνων τὰ γράμματά ποῦ ἔχαράσσε μετὰ ἕνα ὑπόδειγμα ποῦ εἶχεν ἐμπρὸς του. Δι' αὐτὸ τοῦ ἐκινήθη ἢ περιέργειαν νὰ ἰδῆ τί ἔκαμυν ὁ προϊστάμενός του.

— Ἦσθε ἀρκετὰ πλησίον ὥστε νὰ τοῦ βλέπετε καθαρά; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Μάλιστα.

— Καὶ τί ἔκαμνε;

— Ἐγράφε ἕνα γραμμάτιον.

— Πῶς το ὑπέγραψε;

— «Βόνικη Χώβ».

(Ἐντύπωσις εἰς τὸ ἀκροατήριον.)

— «Βόνικη Χώβ», εἶπατε; εἰσθε βέβαιο; δι' αὐτὸ ποῦ καταθέτετε;

— Ἐντελῶς βέβαιος, κύριε δικαστά.

— Δὲν εἶδατε τίποτε ἄλλο;

— Εἶδα τὸν κ. Χώβ νὰ βάζῃ αὐτὸ ποῦ ἔγραψε ἀπέναντι εἰς ἕνα ἄλλο παρόμοιον γραμμάτιον, νὰ τὰ συγκρίνῃ, καὶ κατόπιν νὰ πατᾶ ἐπάνω ἕνα κομματι στυπόχαρτο διὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ μελάνι. Ἐπειτα ἐσχίσε κομματάκι-κομματάκι τὸ στυπόχαρτο καὶ τὸ ἐπέταξε εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων χαρτιῶν.

— Αὐτὸ μοναχὸν εἶδατε;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά.

(Ἐπιστὴν συνέχεις) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάβ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Διὰ τὴν Θεὸς ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς Διαγλωσσίμους, μὴ τοῦ νεύου μου φέλου; Βασίλειά τῶν Μαυρίων (Ε. Ρ. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ πρῆμα; καὶ σὺ μετὰ πλὴν μου εὐχαριστήσῃν ὅτι ἴδω τὰ ποιητικὰ σου πρωτόλεια καὶ ἃ σου εἶπα τὴν γυνῆν μου) Ἐργασθεύσατε διὰ τὸν Θεόν (Φ. Β. Β. αὐτὸ ἦτο ἔλαττον) εὐχαριστῶν διὰ τὰ ὄρατα λόγια.) Καποτε! ὄρα (1, 2) καὶ τὸ ψευδῶν μου, καὶ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὰ ἀρχικά σου ἄδωγη, σὲ συσταίον ἀρκετὰ εἶσαι γεμάτη πρωτοτυπία, καὶ ὅτι δικαιοσύνην εἶσαι εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) καὶ Βράχονα (Α. Κ. Δ. αὐτὸ δὲν προτιμᾶς καὶ σὺ)

ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

«ΜΗ ἀσθέλης διὰ τὴν αὔριον ὄρεϊ δύνασαι νὰ πρῆξῃ σήμερον.» Νομίζω ἐπίκαιρον νὰ σοὶ ὑπενομήσω τὸ σπρὸν αὐτὸ γνωμικόν, σήμερον ποῦ δημοσιεύεται ἢ πρόσκλησις πρὸς ἀνανεώσιν τῆς συνδρομῆς. Μὴν το ἀναβάλλετε, μὴν περιμένετε τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ποσειδωνίας. Πρέπει νὰ με ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν μετὰ γὰρ σωσώσεως; τῶν ἐγγράφων, ἢ ὅσα ἐκυκλοφορεῖ τὸσον τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ποσειδωνίας. Ἐπειτα δεῖτε ἀναβλήθη κανεῖς, κινδυνεύει νὰ χῆσῃ τὴν προδομίαν, χαρὶς νὰ το ἐνοήσῃ. Βλέπετε λοιπὸν δι' αὐτὸ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ὅσα ἐπίσης συμπεριφέρουσιν ἀνεύσεως, τὸ τυχερὸν, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν, ὅσοι τοῦλάχιστον ἔχετε πρόχειρον τὸ ἀπαιτούμενον χρέμα.

Διὰ τὸ ξεσπάσμα εἰς νὰ σας εἶπω; Τὰ εἶπατε σὺς ὅσον καλά, ὥστε ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ προσέσω εἴποτε. Ἐνα πρῶμα μόνον θέσαστε: Νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τοῖς δύο τρόπους τοῦ ξεσπαθώματος, καὶ χάριν τοῦ ἐνὸς νὰ μὴ παραμελήσετε τὸν ἄλλον. Μὴ λησμονήτε διὰ πάντοτε εἶνε πρῶτον ὅτι οἱ συνδρομηταὶ οἱ πληρώνοντες τὴν συνδρομὴν των διαμῆς. Ὅσοι μόνον δεῖν δὲν θέλῃ ἢ δὲν

εἰσπορῆ κανεῖς νὰ πληρώσῃ διαμῆς, τότε, μόνον τότε, νὰ τοῦ προτείνετε νὰ γίνῃ συνδρομητὴ κατὰ φύλλον.

Τὸ ἀσπικτικὸν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ὅλους καὶ ὅλας ὅσαι ἐνεβουλήθησαν ὅτι τῆς Ἁγίας Δικαστηρίου ἐπῆρσαν ἢ μικρὰ μὴ Κίρκη Γρ. Σενουπόλου, καὶ ἐπευσεῖν νὰ τὴν εὐχρησθῶν μετὰ ὄρα, μὴ κάρτες, μετὰ ποιητικὰ καὶ μετὰ γλυκὰ λογάκια.

Φίλε Δάτρα τῆς Ἀθήνης, οἱ συνδρομηταὶ μου δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωσιν εἰς ποτε ἄλλο, ἐκτὸς Παιδικῶν Πνεύματος, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν εἰς τοὺς Διαγλωσσίμους ἐν γένει βραβευομένων ἔργων των. Διὰ τοῦτο σοῦ ἀπῆντησα δι' ἐκείνα ποῦ μου ἐστειλες ἦσαν ἀκατάλληλα διὰ τὸ περιοδικόν μας. Δὲν εἴμπορῶ, βλέπετε, νὰ παραβῶ τὸν Κανονισμόν.

Γαμβέττα [Ε] διὰ τὴν ὄρασαν περιγραφήν. Αἱ προτάσεις σου δημοσιεύονται ἐπὶ ὄρα, δηλαδὴ ἐν τῶν παρεμβάσεων, διότι πρὸ πολλοῦ κατηρηθήθησαν αἱ παρεμβάσεις εἰς τὸς προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Δυσὶ ποῦ ἔγραψες, ὑπάκουσον εἰς τὰς Πληροφορίας Πληροφορίας δὲ ὅρα πλέον δὲν εἶνε ἐκτικὰ εἰμὴ ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας. — Εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον σας διὰ τὰς ἐνεργείας εὐθὺς-εὐθὺς πέντε ξεσπαθώματα δὲν εἶνε ὄρατα.

Ὁλόκληρος χώρος μου ἔμενε σήμερον δι' Ἁλ. ἠλογραφίαν καὶ πολλὰ ἀπάντησις ἡμετέρας ὄρα καὶ τὰς ἀναβλήμα διὰ τὸ προσεχές. Ὑπομονή!

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΝΙΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἐνωσις» ἐκ τῶν εἰσφορῶν των μελῶν του, μὴ ἐστειλε καὶ ἔγραψε τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 συσταθεῖσαν πτωχῶν κήρυξ ἐκ Μακροχωρίου. Ἐτὸ συχρητηριῶ μου εἰς τὰ μέλη τῆς «Ἐνωσις» διὰ τὰ εὐγεῖα ἀσθηματὰ των.

Ἐχρήνησα τὰ ψευδῶνιμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγλωσσίμους, μὴ τοῦ νεύου μου φέλου; Βασίλειά τῶν Μαυρίων (Ε. Ρ. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ πρῆμα; καὶ σὺ μετὰ πλὴν μου εὐχαριστήσῃν ὅτι ἴδω τὰ ποιητικὰ σου πρωτόλεια καὶ ἃ σου εἶπα τὴν γυνῆν μου) Ἐργασθεύσατε διὰ τὸν Θεόν (Φ. Β. Β. αὐτὸ ἦτο ἔλαττον) εὐχαριστῶν διὰ τὰ ὄρατα λόγια.) Καποτε! ὄρα (1, 2) καὶ τὸ ψευδῶν μου, καὶ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὰ ἀρχικά σου ἄδωγη, σὲ συσταίον ἀρκετὰ εἶσαι γεμάτη πρωτοτυπία, καὶ ὅτι δικαιοσύνην εἶσαι εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) καὶ Βράχονα (Α. Κ. Δ. αὐτὸ δὲν προτιμᾶς καὶ σὺ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξωσιν ἢ Σμαίλια τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὴν Ζαππίδα, Τυδέα καὶ Φάνου. — ἢ Τριπλίτα τοῦ Κόσμου μετὰ τῆς Ταγγαρόλλαν, Φάνου-Λούλαν, Ὀρειπόλοιο Φυγῆν, Διορυσάδα Πηγῆν καὶ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος. — ἢ Ἰσπότην τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας: τὸ αἶτιον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου δὲν ἀποτελεῖ θέμα ἐπιστολῆς εἰς ἐκείνας ἰδῶν, καλὸ καὶ αὐτὸ, δὲν λέγω, ἀλλὰ προτιμῶ τὰς καθαρὰ ἐπιστολάς;) Σφακερηίαν Σανταρῆλα (τὸ ἔσπειρα ἐκ νέου) Βισμαρκ (βασιλικὸν μόνον μετὰ ψευδῶνιμον γίνονται προτάσεις: περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν) Ἰλιου Μέλαιθρον [ΕΕ] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν: δὲν εἶχαν ἄλλα νὰ μου γράψῃ τὸ καλὸ δι' ἐσὲ ὁ ἄετος τῆς Ἐρημῆς) Κακίον Κρίνον, Κουπριακὸν Ἀστέρη, Ἀθῶν Καρδίαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς: ἔλαβ' μετὰ τὴν 28 Νοεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Χώβ, Ἐλληνοπούλου καὶ Ναυτοπούλου τῆς Ἀθῶν — τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον μετὰ τὴν Φιλοσοφία Ἰάδα καὶ Ὀρειπόλοιο Φυγῆν — ἢ Φαίδιμη μετὰ Κουνοῦτι, Ἐνδοξοῦ, Πνοῆν τῶν Ἀγγέλων, Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν καὶ Λακὸν Ἀνεμόν — ἢ Διορυσάδα Πηγῆν μετὰ τὴν Χαμένην Βουγυρίαν, Ἐλληνοῦδον Ἀσθημα καὶ Βασιλοῦδον Φυγῆν — ὁ ὄρατος τοῦ Γάνου μετὰ τὴν Περσικήν Ταξειδιώτιδα. Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν, Σπηλίου δόξαπατῆρ, Ἀδ-Ἐ-Μετὰ καὶ Ταγγαρόλλαν.

Τῶν καθυστεροῦντων τετραδία δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσωσιν πρῶτον διὰ τοῦ Γραφείου μας τὸ ὄρατικόν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλον ἐστειλε ἢ Διάπλασις: πρὸς τοῦ φίλου: τῆς: Ἄετον τῆς Ἐρημῆς ([ΕΕ] διὰ τὴν φαίδιμην περιγραφήν τοῦ ξεσπαθώματός σου, καὶ θερμὰ εὐχαριστίας δι' αὐτὸ) Σμαίλιαν τῆς Ἐλευθερίας (μετὰ Φαίδιμη δὲν εἶνε ὁ κ. Σαδούλου, ὁ δὲν εἶνε εἰς τὴν Ἀγγελίαν των ἀσθηματων σου; ὁ κ. Κουρτίης ἔχει τὸ ψευδῶνιμον Ἀλιεῖας ἠνακρίμην: Ἄργυρον Στριπτόρον, Ἐδοξον Κρίνον (ὁ ἴδιος πῶς θὰ γίνῃ ἡ ψηφοροῖα των ψευδῶνιμων, δι' τὴν προκηρῆξιν πολὺ γρήγορα) Μαγευτικὸν Δάσος (ἔσπειρα φύλλα 5-8) Ταπεινὸ Γαιοσιμ, (τὸ ὄρατον μου) ἰσομάξις ἐρῖα συνήθη ξεσπαθώματα, καὶ ἔπειρα ἄλλα καὶ ἄ τὴν καιρὸν οἴαν: ἐκπλήθηκα διὰ τὴν καταγγελίαν, ἀλλὰ... εἶνε ἀργά) Ἀνιότιον Νεφέριον (εἰς τετραδίων βεβαίως: Ζαππίδα) (τὸ διεβήθη) Ταλλυδέα Αἰμοκατόρον. Μπαρμπα-Λινάρδον [Ε] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας: νεὸς Διαγλωσσίμους Διηγηματικὸν θρηνητὴν ἀκόμη δὲ προκηρῆξῃ, λογαριασμὸν τὸν Φ. Ἰουρίου, ἢ Μίριου.) Τριπλίαν τοῦ Κόσμου (ποῖον διαγλωσσίμους ἐνοήσεις; τοῦ ξεσπαθώματός; βλέπετε: σήμερον δὲ τὸν ἕνα, καὶ μετὰ τὸν ἕνα διὰ τὸν ἕνα) Ἀσπιδόδε τῆς Καρδίης (ὁ ὅποιος ἐκείνησιν καὶ ἔμετρησεν ὅσα ψευδῶνιμα γινώσκεις, — τὰ ὄρατα ποῦ κούπτουν διὰ τὴν, — καὶ τὰ ἦμα 230) μὴ δὲν εἶνε ὄρατα!) Καίναρον (ἔσπειρα 5, 1) ἐξήγησεν μετὰ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἐορτήν σου) Διορυσάδα Πηγῆν (τὸ ἔσπειρα) Ναυοικῶν (δὲν) Κερκαρακὸ Ροδάκιον (τὸ ὄρατον ἀνεβίωσε τὴν συνδρομὴν του πρὸς τὴν προσήθεω: εὐγὲ τῶν!) Ὀρειπόλοιο Φυγῆν (ἐνεργείας: ἀπόδειξις καὶ φυλλάδια ἔσπειρα) Σοφίαν ἢ Καλοῦσιν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν προδομίαν τὸ μου ἔσπειρα) Ἀρσῶν Ἰσπότην (πολὺ μ' ἠλόγησαν ἢ ἔδωκε ποῦ μου ἔγραψες) Ἀλεξάνδρον Χατζηγεωργίου (φύλλα ἔσπειρα) Γεωργίον Α. Σοφίαν (τὸ ἔσπειρα ἐκ νέου) Ἐθαγγελλαν Φαρμακίδος (καλὸς ἦλθε) Ἰσοροδόλον Χαροῦνην [ΕΕ] πρὸς πολὺ μου ἔρεσεν ἢ ἐπιστολή σου, λιποθύμην ποῦ δὲν ἔχω τῶπος νὰ τὴν δημοσιεύσω.) Ἐρωθῶν Ρόδον, Κατίαν Μ. Ρουσοπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἰσοροδόλον (τὴν «Ψυχολογίαν» τοῦ Ρόζην τὴν ἔχω δῶσθ' ὡς θέμα πρὸς σύνθεσιν διηγηματικῶν) Ἰσπότην τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας: τὸ αἶτιον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου δὲν ἀποτελεῖ θέμα ἐπιστολῆς εἰς ἐκείνας ἰδῶν, καλὸ καὶ αὐτὸ, δὲν λέγω, ἀλλὰ προτιμῶ τὰς καθαρὰ ἐπιστολάς;) Σφακερηίαν Σανταρῆλα (τὸ ἔσπειρα ἐκ νέου) Βισμαρκ (βασιλικὸν μόνον μετὰ ψευδῶνιμον γίνονται προτάσεις: περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν) Ἰλιου Μέλαιθρον [ΕΕ] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν: δὲν εἶχαν ἄλλα νὰ μου γράψῃ τὸ καλὸ δι' ἐσὲ ὁ ἄετος τῆς Ἐρημῆς) Κακίον Κρίνον, Κουπριακὸν Ἀστέρη, Ἀθῶν Καρδίαν κτλ. κτλ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΝΙΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἐνωσις» ἐκ τῶν εἰσφορῶν των μελῶν του, μὴ ἐστειλε καὶ ἔγραψε τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 συσταθεῖσαν πτωχῶν κήρυξ ἐκ Μακροχωρίου. Ἐτὸ συχρητηριῶ μου εἰς τὰ μέλη τῆς «Ἐνωσις» διὰ τὰ εὐγεῖα ἀσθηματὰ των.

Ἐχρήνησα τὰ ψευδῶνιμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγλωσσίμους, μὴ τοῦ νεύου μου φέλου; Βασίλειά τῶν Μαυρίων (Ε. Ρ. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ πρῆμα; καὶ σὺ μετὰ πλὴν μου εὐχαριστήσῃν ὅτι ἴδω τὰ ποιητικὰ σου πρωτόλεια καὶ ἃ σου εἶπα τὴν γυνῆν μου) Ἐργασθεύσατε διὰ τὸν Θεόν (Φ. Β. Β. αὐτὸ ἦτο ἔλαττον) εὐχαριστῶν διὰ τὰ ὄρατα λόγια.) Καποτε! ὄρα (1, 2) καὶ τὸ ψευδῶν μου, καὶ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὰ ἀρχικά σου ἄδωγη, σὲ συσταίον ἀρκετὰ εἶσαι γεμάτη πρωτοτυπία, καὶ ὅτι δικαιοσύνην εἶσαι εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) καὶ Βράχονα (Α. Κ. Δ. αὐτὸ δὲν προτιμᾶς καὶ σὺ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξωσιν ἢ Σμαίλια τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὴν Ζαππίδα, Τυδέα καὶ Φάνου. — ἢ Τριπλίτα τοῦ Κόσμου μετὰ τῆς Ταγγαρόλλαν, Φάνου-Λούλαν, Ὀρειπόλοιο Φυγῆν, Διορυσάδα Πηγῆν καὶ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος. — ἢ Ἰσπότην τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας: τὸ αἶτιον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου δὲν ἀποτελεῖ θέμα ἐπιστολῆς εἰς ἐκείνας ἰδῶν, καλὸ καὶ αὐτὸ, δὲν λέγω, ἀλλὰ προτιμῶ τὰς καθαρὰ ἐπιστολάς;) Σφακερηίαν Σανταρῆλα (τὸ ἔσπειρα ἐκ νέου) Βισμαρκ (βασιλικὸν μόνον μετὰ ψευδῶνιμον γίνονται προτάσεις: περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν) Ἰλιου Μέλ

ΔΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φθλόν 40-41

492. Ἡρίδανος (ἡρ., I, Δκνός.) — 493 Νίκαια (νή, και, Δ) — 494 Γαλλία — Ἀγγλία. — 495. Ὁ ἄριθμὸς ἐν. 496. ΙΔΙΟΝ 497. Ὁ ἄριθμὸς 726 (7 ΔΕΩΝ +6=13, 7+2+3=12, ΙΩΝ 726-99=627.) — 497— ΟΝ 502. Τῆ προέβηχ τοῦ ΔΝ Ταῦρος. Ἰέα, Κρανίου, Ταῦς, Ὀραῖος = ΤΙΚΤΩ. — 503 ΚΑΤΩΝ-ΚΡΕΩΝ (ΚαΚε, ΠΑΡο. — 504 Τεμάτε τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους. — 505. Ἡ λεξιθρία εἶνε Ἀσκήσι.

506. Τισιανός (τίς, Ἰανός.) — 507. Τρῶμοι-τόμος. — 508. Ἐλατος-ἐλάτη.

509. Ε ΙΑΠ ΚΟΑΔΞ ΜΑΡΑΘΩΝ ΠΑΡΑΞΙΤΟΣ 510-512. 1. Ἴοι (σήμερον ΟΙ...) 2. Ρόδον (ἐξἴλιΝΟ ΔΟΡυ.) 3. Δάλια (καΔΙ ΔΑΔ...) — 513. ΠΕΛΑΡΡΟΣ (ἔλος, ἄραρ, Ἄργος, Ρέα, γάλα, ἄρρος, σίλας) — 514-519 Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῶν Φ,Ω, Φωσφόρος, σί- σίαν, φωλῆ, φωλβᾶ, φονῆ, φωνοΣ = ΦΙ- ΝΕΡΣ. — 520 ΡΟΔΑΝΟΣ (Ρούθ, Ὀνέγα, Διομήδης, Ἀλχη, Νάκη, Ὀμηρος, Σκηπί- αν.) — 521. Πᾶς Ἕλλησ στρατιώτη. — 522. Δίς καὶ ἐπὶ τὸ καλόν, τὸ δὲ κακόν οὐδ' ἀπαξ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λίξες λιπα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λιπα 5 μόνον. Ἐλάσσοις ἕως 10 λίξες, ἄλλὰ καὶ αὐτοῖς ἀνεργασίαι τῶν 10 πληρονοῦντι ὡς τὰ ἕως 10 λέξεις.)

Γραμματόσημα Ἑλληνικά, Κρητικά, Ὀθωμανικά, δεκτὰ πρὸς ἀνταλλαγὴν ἀπένασι γραμματοσήμων ἑξῶν χωρῶν. — Νικόλαος Δ. Τζιθόγλου, Poste Francaise, Constantinople (Turquie) (Γ,102)

Τῶ Ζακυνθινῶ Ἀερῖτι ἐνα φίλακι. τῆ δὲ ἀδελφῆ Μαρ. ἐβαφίσιαν ὑπέχλιον Louis XIV. — Κίρινο Νιρίνο. (Γ,103)

Ἡ Μεσημβρινῆ Ἀσκή ἀναμῖνε ἀνομόνωσ ἐπιστολὴν ἀπὸ τῆν Κυρίαν μὲ τὰς Καμε- λίας, ἀσπάζεται τῆν Ἐσπεριμετῆρ Σινωπίδα τῆν ὅποισιν γνωρίζει κάλλιστα καὶ τῆν συγγαί- ρει διὰ τὸ βραβεῖδον τῆς. (Γ,104)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελ- τάρια κ.τ.λ. Ἀπάντησις ἀραλῆς. — (Δό- σος τοῦ Γάνου). Φώτιος, Ερ. Πουπουλίδης, Rodosto (Turquie) (Γ,105)

Τῶ φίλτατῶ Μάρω Κωνσταντινίδῃ ἐγκάρ- δια συλλυπητήρια. — Ἰωάν. Γυλαβιάδης, Φώτιος Πουπουλίδης. (Γ,106)

Κύριε Ἀντώνιε Ἰωαννίδῃ Δάρισσαν. Πό- θά μοι ἀναπαύσῃς τὰ πρὸ τέσσαρων μη- νῶν σταλένη σοι (ἐπὶ συστάσει) 187 γραμμα- τόσημα καὶ δελτάρια; — Φώτιος Πουπουλίδης, Ro'osto (Turquie). (Γ,107)

Στοιχειογράφοι: — Ὁ ἀποκεφαλισθεῖς λέγει τῶ ἐνταγισθῆναι δεῖ ἐν δω 7ῶ μὴ το- θοῦ! — Δύοσις δεκτὰ μὲχρι 15 Φεβρουαρίου, Ὁ Λύτης βραβεύθησεται διὰ 50 δελταρίων φαν- τεσί. — Διαυθονίσι: Φώτιος Πουπουλίδης, Rodosto (Turquie). (Γ,108)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐγγραφησομένους διὰ τὸ ἔτος 1904

Φυλάξατε τὰς Ἀποδείξεις σας!

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως », εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποῖων ἡ συν- δρομή διὰ τὸ εἰκοστόν ἔτεον ἀπέτις ἔτος 1904, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὅποια θὰ γίνῃ διὰ κλήρου.

Τὸν ἀξίοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῶ Μητρώῳ τοῦ 1904 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στείλλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητῆν, ἢ μὴ τῆ λείψῃ τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐκ- δοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1904, θὰ τεθῶσι ἐντὸς Κληρωτί- δος, θὰ κληρωθῶσι δὲ εἰς ἕως μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσων τ' ἀκολουθεῖ ἀν- τικειμενὰ κατὰ σειράν κληρώσεως, ὡς ἔξης:

- Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρῶν μὲν ἂν ὁ λαχὼν δὲ πῆσῃ εἰς συν- δρομητῆν, μῆδὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητῆριαν . . . . . Ἀξίας δρ. 100
- Ὁ 2ος. Μίαν σειράν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1903 (ἐκτός τοῦ ἐξηλεκτῆρον τόμου τοῦ 1880) . . . . . Ἀξίας δρ. 95
- Ὁ 3ος. Μίαν σειράν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποκειλομένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων . . . . . Ἀξίας δρ. 37
- Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους, ὑπὸ Κ. Πιπάρρηγοπούλου, Ἀέ. δρ. 30
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων Μυθιστορημάτων τοῦ Ἰου- λίου Βέρν: α'.) Ἐἴκοσι χιλιάδες λεύγα ὑπὸ τὴν βαλκασαν. — β'.) Ὁ μεσαθρι- νὸς ἀστὴρ, — γ'.) Αἱ Μελανταὶ Ἰνδία, — δ'.) Ὁ Σανσίλωρ . . . . . Ἀξίας δρ. 26
- Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ'. Ἀγγέλου Βλάχου . . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἧτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννις, μολν- βδοκόνδουλα, χαρτακοιτῆρα κλπ. . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 8ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετὴς Ἠλιόαρχος, — β'.) Ρωδῶδες ἔ κατακτητής, — γ'.) Τοχαὶ β' ρουσαν καὶ 3 ἄγγλων . . . . . Ἀξίας δρ. 20
- Ὁ 9ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροδιντώνων, — β'.) Ὁ λαχὼν ὑπ' ἀρετῆ, 009, 672 — γ'.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια . . . . . Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 10ος. Ἐν ἐξυμνητῆρον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. . . . . Ἀξίας δρ. 45
- Ὁ 11ος. Τὸ βιβλιον Ἑλληνοκιν Δεικνὸν ὑπὸ Γένναρη. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. . . . . Ἀξίας δρ. 12
- Ὁ 13ος. Μίαν ἀντίτυπον τοῦ « Διπλάσεως » τοῦ « μαθησομένου ἔτους 1905. Συνδρομαὶ ἐν δω 18 εἰσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ » κατὰ μίσην δρον. . . . . Ἀξίας δρ. 160
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ». Τόμοι ἐν δω 40 πρὸς 7 δραχμάς. . . . . Ἀξίας δρ. 280
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς « Διαπλάσεως » ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν δω 100. . . . . Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης », μυθιστο- ρήματος, μετὰ 60 εἰκότων, τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (91—110) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Περσιονώλου », μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκότων, τιμωμένου δρ. 3,57. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (111—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Θύμωτος τοῦ Φθῶνου », μυθιστο- ρήματος μετὰ 20 εἰκότων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Νένας », μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκότων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον « Πράντος τοῦ Νικίτου » μυθιστορή- ματος μετὰ 25 εἰκότων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἐπίρ Πατρίδου » μυθ- ιστορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφίῶν, τιμωμένου δρ. 5,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 105
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Μούσης τῶν Παιδῶν » τιμω- μένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 150
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀ.δ. ἐνε τῶμον « Διαπλάσεως », ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ διακόσιοι ἐπόμενοι (401—600) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Φώτη » τιμωμένου δραχ- μ. 0,60. Τὰ 200 ἀντίτυπα ὁμοῦ . . . . . Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ τετρακόσιοι ἐπόμενοι (601—1000) ἀ.δ. ἐν ἀντίτυπον τοῦ « Βιβλίου τῆς Συμπεριφο- ρῆς » τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 400 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 240
- Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλείον (1001—2000 καὶ ἔνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ « Ἰαδικοῦ Πνεύματος », τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὄρον: Δρ. 2,572